

چکیده

یکی از شغل های حساس و مهم، در جامعه حقوقی و اجتماعی، امر خطیر وکالت است. وکالت، با توجه به اهمیتی که دارد همواره مورد توجه قانونگذار بوده است. اصل در وکالت، آن است که از خسارات وارده بر موکلین در امور حقوقی، جلوگیری یا احقاق حق نماید، لیکن گاهی در بعضی موارد عکس قضیه در جریان است. بدین صورت که اگر خسارتی اعم از مادی یا معنوی توسط وکلا بر موکلین وارد آید، جبران خسارت به چه صورتی خواهد بود و چگونه جبران خسارت خواهد شد. طبق نظریه های مسئولیت مدنی به استناد نظریه تقصیر، وکیل مسئول جبران خسارات وارده بوده و باید طبق قانون جبران خسارت نماید. اصولاً در صورت وجود ضرر و رابطه سببیت و نتیجه حاصله ناشی از رفتار وکیل که منجر به خسارت معنوی به موکل گردیده است به استناد ماده ۱۴ قانون آیین دادرسی کیفری مصوب ۱۳۹۲ و ماده ۱ قانون مسئولیت مدنی مصوب ۱۳۳۹، وکیل مسئول است. این پژوهش به روش توصیفی تحلیلی به بررسی کامل موضوع پرداخته و ضمن کنکاش در متون حقوقی تا جای ممکن رویه قضایی را نیز مورد بررسی قرار داده و پیشنهاد لازم را ارائه نموده است و همانطور که می دانیم مبنای مسئولیت مدنی در جبران خسارات در حقوق موضوعه ایران، نظریه تقصیر است لیکن در شرایطی، فرض تقصیر هم، بسته به شرایط، مورد توجه قرار گرفته است.

کلید واژه: وکیل، خسارت، خسارت معنوی، خسارت مادی، تقصیر